

Og så til hr. Frank Aaen, det kan jeg ikke nå på grund taletiden, det der med, at de borgerlige ønsker at smide allesammen ud af dagpenge-systemet. Jeg vil slet ikke bruge tid på det efterhånden. Det, det drejer sig om, er, at man ønsker borgerløn fra den side, og den diskussion kan vi tage en anden dag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det kan godt være, at det bliver lidt ubehageligt, men jeg er faktisk nødt til at sige, at når den konservative ordfører bliver ved med at sige, at dette her efter De Konservatives opfattelse er et klart forligsbud, så begriber jeg ikke, at det ikke også var rygmarsvrefleksen hos De Konservative, da jeg forelagde forslaget for dem, inden regeringen traf beslutningen om at fremsætte det, for dengang var rygmarsvrefleksen den, at det ville man gerne kigge på. Og forslaget blev faktisk oversendt, før det kom til regeringspartierne, og først efter 14 dage plus 3 dage, dvs. 17 dage efter, fandt man ud af, at der vist nok var tale om et forligsbud. Det opdagede jeg først, da jeg kom hjem fra vinterferie,

Og når jeg siger dette her, ved jeg godt, at det ikke er særlig behageligt, og jeg bryder mig ikke om at sige det, men hvis man påberåber sig, at det er på kanten af et forligsbud, må man altså ikke vente med at reagere til 17 dage efter, at man har modtaget forslaget og i øvrigt har haft oplysningerne, i hvert fald en uge før regeringen traf sin beslutning.

(Kort bemærkning).

Ulla Tørnæs (V):

Når jeg nu lytter til arbejdsministeren, bliver jeg faktisk temmelig forvirret og i og for sig også forundret:

For det første siger ministeren, at dette forslag ikke handler om beskæftigelseskravet, og det forstår jeg ikke, for jeg har læst det sådan, at det netop handler om beskæftigelseskravet.

Og for det andet må jeg forstå det sådan, at man i sin tid fremsatte et forslag med en række opstramninger på et område, idet det netop gik ud på at udvide beskæftigelseskravet fra 26 uger til 52 uger inden for en 3-årig periode. Man har altså ønsket at foretage en række opstramninger, men de må bare ikke berøre visse a-kasemedlemmer!

Så er det, jeg godt kunne tænke mig at spørge ministeren: Hvad var så egentlig meningen med hele den manøvre, som man foretog i sin tid, i november eller december 1996? Med andre ord:

Hvad var formålet med denne lovgivning, hvis man nu ikke ønsker at stå ved de konsekvenser, som lovgivningen jo altså nødvendigvis må få?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jamen jeg vedstår meget gerne de konsekvenser, som et skærpet beskæftigelseskrav har, for jeg mener sådan set, at det var en overordentlig fornuftig beslutning, vi i sin tid sammen med Det Konservative Folkeparti traf. I en situation, hvor beskæftigelsen steg, og hvor man dermed også havde bedre mulighed for at optjene beskæftigelsestimer, syntes jeg godt, man kunne se på beskæftigelseskravet. Det var et forlig med De Konservative, og det var et konservativt ønske, men det var ikke så afskyeligt et ønske, at vi ikke også godt ville se på det og lade det indgå i en større sammenhæng. Og det er i og for sig stadig sådan, at optjeningskravet, når man skal have dagpengeperioder, er 52 ugers beskæftigelse.

Men det, vi siger her, er, at der er nogle bestemte grupper, der i tidens løb på den ene eller anden måde har haft politisk bevågenhed, og det kan være mennesker, der passer syge pårørende eller handicappede børn i eget hjem, eller som er på barselorlov – det drejer sig altså også om orlovsordningerne – og for dem viser det sig så nu, at det skærpede beskæftigelseskrav øger nogle problemer, som vi ikke synes er rimelige at påføre folk, og derfor fastholder vi i princippet optjeningskravet, men udvider den referenceperiode, inden for hvilken man skal tælle beskæftigelsestimer, når man f.eks. passer syge eller handicappede i eget hjem.

Og det, der var min pointe, sidst jeg stod her, var jo, at som ordningen er nu, nulstilles ens dagpengeperiode og bliver en død periode, hvis man er ledig, og at det derfor er lidt ejendommeligt, at folk, som er i beskæftigelse, skal straffes, når de vælger at passe deres syge eller handicappede barn eller deres døende pårørende i eget hjem.

Det er jo sådan, at arbejdsmarkedets parter ikke altid har et modsætningsforhold, at de faktisk ofte har en meget stor samhörighed med hinanden, når det er tredjepart, der betaler. Og det, som jeg er bange for vil ske, hvis vi ikke retter op på dette her – for nu at sige det lige ud ad landevejen – og det, som jeg tror og gætter på vil ske, hvis vi ikke ændrer disse regler, er, at man i mange virksomheder, hvor man har en medarbejder, som man er glad for, og som måske har en pårørende, som er kræftsyg, eller